

Fr. Albrecht:

Polnočni sonetje.

I.

Kot črni prapori z nebeških lin
polnoč lije čez svet se žalujoči,
nje temno zametna perot se boči
nad senco zemlje liki baldahin

nad rakvijo. V njej spijo mesta in
vasi. In trudni vetri iz polnoči
svoj monotoni rekvijem pojoči
beže skoz svet kot mrtvih src spomin.

Umrl je dan. Le molk njegov živi,
kriči nesmrtnost smrti na rovaš,
kriči življenje in umreti noče.

In trudni veter tiho, tiho joče
in srce plašno se boji, ječi
v polnočno žalovanje črnih maš.

II.

Spi morje kamenito, mesto spi,
krik milijonov se je zlil v molčanje,
v en sam akord, ki k nebu hrepeni:
pokoj in mir in dolgo, dolgo spanje.

Dan nam je bil prepad skrbi brezdanje,
a blaga noč zatisne vsem oči;
tako naš trud, razdvojenost, iskanje
smrt zlije v harmonijo večnosti.

O noč — polnoč! O smrt trinoško kruta,
kako pred tabo srca ledene,
kako grenka poslednja je minuta —

kaj vemo mi, če nisi dobra mati, *
ki dete trudno zazibavaš v sne,
pojoč mu milo: spati — spati — spati . . .

III.

Ne morem spati; čujem in bedim.
 Noč je brez dna in zvezde so tak zlate
 kot rajske ptice, drobne in krilate,
 tam prhutajo vrh neba jasnin.

Kak daleč si! . . . No, kaj razdalja njim,
 ki srca so in duše jim bogate.
 Jaz gledam v zvezde in jaz mislim nate
 in z zvezdami in s tabo govorim.

In zvezde, glej, te zlate rajske ptice,
 so kot goreča srca nad teboj,
čuječa naša srca, domovina,

ki preko vseh noči kot plamenice
 žare v usode tvoje bdeči soj —
molčeča naša srca, domovina!

IV.

Ne čujete? Vrh sinje polnoči
 nebeške strune slednjo noč zvenijo,
 ihtijo svojo žalno elegijo —
 o, pesem, ki jo sivi dan molči.

Ne čujete? Vse, bratje, kar v vas spi,
 kar, sestre, tajno srca koprni,
 se zliva v strun nadzemskih simfonijo,
 v zvoneč odmev molčečih naših dni.

Mi, sužnji dneva, dela in skrbi
 trpimo, kopravimo in molčimo,
 iz dneva v dan življenje naše gre.

In v postelj legamo in težko spimo,
 a v spanju naša srca zazvene,
 da zvezdam zlate plakajo oči.

V.

Nocoj pogled gre moj skoz vse domove,
 kakor, polnoč, soj tvoj sveta doline,
 prepleta moj src milijon globine
 in čas, ki ni še, v mojo dušo plove.

O čas, ki ni še, nosi zarje nove
za speče narode! Glej, jutro sine
in se vzbude iz neme bolečine
sanj blodnih svojih, ko jih on pozove.

Nocoj pogled moj v vaše duše vidi
in jih vprašuje — sestre — po imenu,
po boli, po željah in po bremenu.

In v vseh je isto, glèj: mōlk in tišina,
v polnoč molčeča sveta bolečina:
„O, čas, ki ni še, vstani, vzidi, pridi!“ —

Dunaj, MCMXV.

Fr. Albrecht:

Pomladnja slutnja.

Kot bele rože, ki še v popju spe,
tako te nosimo in skrivamo,
z neplakano solzo zalivamo
in čakamo —

ti neizraženo: o, vino src,
o, speča kal, cvetoči zrak,
o, rosa z neba, solnca trak
vsesilnega!

Kot kelihi so naša srca zdaj,
bridkosti polna in molčanja
v ta čas umiranja in žalovanja
breznadnega.

A bele rože, bratje, razcveto se,
ah, bele rože, ki še v popju spe,
in, sestre, vaša srca zazvene
na naših prsih . . .

*Vsekaro pesnik — a
br. Preščevina prozmal +*

